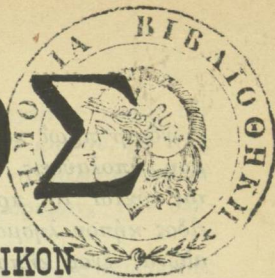

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΗΣΙ 1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1903

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΕΤΟΣ Α' ΦΥΛΛΟΝ 15^{ον}

ΓΡΑΦΕΙΟΝ : Έν 'Αθήναις
Όδος Τριπόδων ΙΙ
Συνοικία Πλάκας

ΔΗΜΗΤΡ. Κ. ΧΑΡΒΑΤΗΣ

Τό φύλλον τιμάται λεπ. 20

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ (προσληρωτέαι)
ΕΞΩΤΕΡ. έτησίαι δρ. 4.— έξάμ. δρ. 2.50
ΕΞΩΤΕΡ. » φρ. χρ. 5.— » φρ. χρ. 3.—

* GUY DE MAUPASSANT *

ΤΟ ΜΕΝΟΥΕΤΟ

Τὰ μεγάλα δοντυχήματα σχεδόν δέν μέ καταθλίβουν, εἶπεν ὁ Ἰωάννης Βριδέλ, ἕνας ὁ ὁποῖος ἐπερνοῦσε γιά σκεπτικιστής. Παρέστην εἰς τὸν τελευταῖον πόλεμον· διεσκέλιζον τὰ πτώματα ἄνεν οἴκτου. Αἱ μεγάλαι τραχύτητες τῆς φύσεως ἢ τῶν ἀνθρώπων εἰμποροῦν νὰ μᾶς κάμουν νὰ κρανγᾶσωμεν ἀπὸ φρίκην ἢ ἀγανάκτησιν, ἀλλὰ δέν μᾶς ἐμβάλλουν εἰς τὴν καρδίαν τὴν λεπτότητα ἐκείνην, αὐτὴν τὴν φρικίαν ἢ ὁποία διαρρέει τὴν δάχιν μᾶς εἰς τὴν θέαν μερικῶν ἀλγεινῶν τάτων μικρῶν πραγμάτων.

Ἀναμφιβόλως ἡ μεγαλειτέρα θλίψις τὴν ὁποῖαν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ δοκιμάσῃ, εἶνε ἡ ἀπώλεια παιδίου διὰ μίαν μητέρα καὶ ἡ ἀπώλεια τῆς μητρὸς δι' ἕνα ἄνδρα. Ἐνα τοιοῦτον πρᾶγμα εἶνε σκληρόν, εἶνε φρικῶδες· αὐτὸ ἀναστατώνει καὶ καταξοσχίζει. Οὐχ ἦτιον ὁμως θεραπεύεται κανεὶς ἀπὸ αὐτὰς τὰς καταστροφάς, ὅπως θεραπεύεται ἀπὸ μίαν μεγάλην καὶ αἱματηρὰν πληγὴν. Μερικαὶ λοιπὸν διηγήσεις, μερικὰ πράγματα μόλις παρατηρηθέντα, ἀπλῶς εἰκασθέντα, μερικαὶ μυστικαὶ θλίψεις, μερικαὶ ἀπιστίαι τῆς τύχης, αἱ ὁποῖαι διανοίγουν ἀποτόμως ἐνώπιόν μας τὴν μυσηριώδη θύραν εἰς τὰ ἠθικὰ ἄλγη, περιπεπλεγμένα, ἀθεράπευτοι, τόσον μᾶλλον βαθεῖαι, ὅσον φαίνονται ἠπιαί, τόσον μᾶλλον δέξειαι ὅσον φαίνονται σχεδόν ἀνεπαίσθητοι, τοσοῦτον μᾶλλον μόνιμοι, ὅσον φαίνονται ἐπίπλαστοι, μᾶς ἀφίουν εἰς τὴν ψυχὴν μίαν θλίβεράν σειράν, μίαν σταγόνα ἄλγους, μίαν συναίσθησιν ἀπογοητεύσεως, ἀπὸ τὰς ὁποίας μᾶς εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀπαλλαγῶμεν.

Ἐχω πάντοτε ἐπ' ὄψιν μου δύο-τρία πράγματα, τὰ ὁποῖα οἱ ἄλλοι βεβαίως δέν ἐπρόσεξαν καὶ τὰ ὁποῖα εἰσήλθον

μέσα μου ἐν εἶδει διαρκῶν καὶ λεπτῶν νύξεων ἀθεραπεύτων.

Ἴσως νὰ μὴ ἐννοεῖτε τὴν συγκίνησιν, τὴν ὁποῖαν μοῦ ἀφῆκαν τὰ ταχέα αὐτὰ συναισθήματα. Εἶνε πολὺ παλαιά, ἀλλὰ ζωηρὰ ὥσάν χθεσινά. Δυνατὸν μόνῃ ἢ φαντασία μου νὰ ἔκαμεν τὴν δαπάνην τῆς τρυφερότητός μου.

Εἶμαι πενήγοντα ἑτῶν. Ἦμην ἄλλοτε νέος καὶ ἐπούδαζον νομικὴν. Ὀλίγον σκυθρωπός, ὀλίγον ὄνειροπόλος, διαποτισμένος ἀπὸ μίαν μελαγχολικὴν φιλοσοφίαν, δέν ἠγάπων καθ' ὄλον τὰ θορυβώδη καφενεῖα, τοὺς φωνατικούς συμμαθητάς, οὔτε τὰς βλαζώδεις γυναικας. Ἐση-

Ἐπηγαυνο-ἤρχοντο κάμνοντες παιδικούς ἀκισμούς... (Σελ. 119).

κωνόμην πρωτὴ καὶ μία ἀπὸ τὰς προσφιλεστέρας μὸν ἀπολαύσεις ἦτο νὰ περιπατῶ μόνος κατὰ τὰς ὀκτὼ τὸ πρωτὸ εἰς τὸ φνιῶριον. Ἦτο ἐν εἶδος κήπου λησμονηθέντος ἀπὸ τὸν παρελθόντα αἰῶνα, ἕνας κήπος εὐμορφος ὅπως γλυκὴ γεροντικὸ μεδίαιμα. Πυκνοὶ φράκται ἐχώριζον τοὺς στενοὺς καὶ κανονικοὺς διαδρόμους, διαδρόμους ἡσύχους μεταξὺ δύο τοίχων ἐκ φύλλων κομψῶς ψαλιδισμένων. Αἱ μεγάλαι ψαλίδες τοῦ κηπουροῦ ἐδιώρθωνον συνεχῶς τὰ ἐκ κλάδων αὐτὰ διαφράγματα καὶ κάθε τόσο ἀπαντοῦσε κανεὶς φνιῶρια ἀνθέων καὶ δενδρῶν, διατεταγμένων ὅπως μαθηταὶ εἰς περίπατον, ὁμάδας μεγαλοπρεπῶν ῥοδοίνων, πλήθος δένδρα γεμάτα καρπῶν.

Ὁλόκληρος μία γωνία τοῦ θανασιῶν τούτου ἀλουδίου ἦτο κατοικημένη ὑπὸ μελισσῶν. Αἱ ἀχύρναι κατοικίαι των, σόφως διατεθειμέναι ἐπὶ σανίδων, εἶχον τὰς θύρας των πρὸς τὸν ἥλιον, μεγάλας ὅπως ὅσαι δακτυλίθρας. Καὶ συνήρτα κανεὶς καθ' ὅλον τὸ μήκος τῶν ὁδῶν τὰς βομβούσας καὶ χρυσᾶς μνίας ἀληθῶς κυρίαρχους τοῦ εἰρημικοῦ ἐκείνου τόπου, ἀληθινὰς περιπατητριάς τῶν ἐρήμων τούτων δενδροστοιχιῶν τῶν ὁμοίων πρὸς διαδρόμους οἰκίας.

Μετέβαινον ἐκεῖ σχεδὸν καθ' ἑκάστην πρωΐαν. Ἐκαθήμεν εἰς ἕνα πάγκον καὶ ἀνεγίνωσκον. Ἐνίοτε ἄφωρα τὸ βιβλίον καὶ ἐπιπιεν εἰς τὰ γόνατά μου διὰ νὰ ξεμβάσω, διὰ νὰ ἀκούσω γύρω μου τὴν ζωὴν τῶν Παρισίων καὶ νὰ ἀπολαύσω τὴν ἀτελείωτον γαλήνην τῶν δενδροστοιχιῶν ἐκείνων τοῦ παλαιοῦ συρμοῦ.

Ἀλλὰ παρετήρησα μετ' ὀλίγον ὅτι δὲν ἀπῆλθον ἐγὼ μόνος τὸν τόπον αὐτὸν μόλις ἠροίγετο τὸ δρυφρακίον καὶ συνήρτων ἐνίοτε κατὰ πρόσωπον εἰς τὴν γωνίαν ἐνὸς ὑποβάθρου εἰς παράδοξον γερόντιον.

Ἐφόρει ὑποδήματα μὲ ἀργυρᾶ κομπιά, ἕνα πανταλόνι κοντό, ῥεντικιῶν ἐξ Ἰσπανικοῦ ὑφάσματος, μίαν δαντέλαν ἐν εἶδει λαιμοδέτου καὶ ἕνα παράξενον λευκόφαιον πῖλον μὲ μεγάλο γύρο καὶ πολὺ τρίχωμα ὡστε ἐνεθύμιζε τὸν κατακλυσμόν.

Ἦτο ἰσχνός, πολὺ ἰσχνός, ἀγκυλώδης, μορφοφαστικός καὶ γελαστός. Οἱ ζωηροὶ του ὀφθαλμοὶ ἐσκίρτων, ἐταράσσοντο ἀπὸ μίαν διηρηκὴ κίνησιν τῶν βλεφάρων. Ἐκράτει δὲ πάντοτε εἰς τὰς χεῖράς του ἕνα πολυτελὲς ῥαβδίον μὲ χρυσοῦν μῆλον, τὸ ὁποῖον βεβαίως θὰ ἦτο δι' αὐτὸν σηματοκτικὸν εὐθύμιον.

Ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς ἄνθρωπος κατ' ἀρχὰς μὲ ἐξέπληξεν, ἔπειτα μοῦ ἐκίνησεν εἰς μάλλον τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὸν παρεμόνεον μεταξὺ τῶν ἐκ φύλλων τοίχων, τὸν παρηκολούθουν ἀπὸ μακρὰν σταματιῶν εἰς τὰς καρπὰς διὰ νὰ μὴ παρατηρηθῆ.

Καὶ ἰδοὺ δι' ἕνα μίαν πρωΐαν νομίζων ὅτι ἦτο

μόνος του, ἤρχισε τὰ κάμη παροδόξους κινήσεις. Κάτι μικρὰ βήματα κατ' ἀρχὰς, ἔπειτα μίαν ὑπόκλισιν. Ὑστερον μὲ τὴν ὀξείαν καὶ ἰσχνὴν κνήμην του ἔκαμε μίαν ταχέαν ὄρθωσιν, ἀκόμη εὐθυμότερος. Ἐπειτα ἤρχισε νὰ περιστρέφεται χαριέντως σκιρτῶν καὶ συγχροηδῶν κατὰ τινὰ παράξενον ῥόπον, μειδιῶν ὅπως ἐνώπιον θεατῶν, ἀποδίδων εὐχαριστίας, τεινῶν τοὺς βραχίονας, ταλαντεύων τὸ πτωχὸν ὡσεὶ νευροσπάστον σῶμά του, ἀπευθύνων πρὸς τὸ κενὸν ἑλαφροῦς χαρεισμοῦς, τρυφεροῦς καὶ γελοίους. Ἐχόρευε! Ἐμμεῖνα ἀπολιθωμένους ἐκ τῆς ἐκπλήξεως διερωτῶν ἐμαντὸν ἐὰν ἐγὼ ἢ αὐτὸς ἦτο τρελλός. Ἀλλ' αἰφνιδίως ἐσταμάτησεν ἐπὶ ῥωχόρησεν ὅπως κάμνον οἱ ἠθοποιοὶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, προσέκλινεν ὑποχωρῶν εἰς δύο σειρὰς δένδρων μὲ μειδιάματα, εὐχαριστίας καὶ κομικὰ φιλήματα, τὰ ὁποῖα ἄφηνεν ἐπὶ τῆς τρεμούσης χεῖρός του.

Καὶ ἐπανέλαβε μετὰ σοβαρότητος τὸν περίπατόν του.

Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν τὸν ἔχασα πλέον ἀπὸ τὰ μάτια μου. Καθ' ἑκάστην πρωΐαν ἐπανελάμβανε τὴν ἀλλόκοτον, ἐξάσκησίν του.

Μὲ κατέλαβε μία τρελλὴ ἐπιθυμία νὰ τοῦ ὁμιλήσω. Ἐρρωποκινδύνευσα καὶ ἀφοῦ τὸν ἐχαιρέτησα, τῷ εἶπον.

— Πολὺ ὄραϊός εἶναι σήμερον ὁ καιρὸς, κύριε.

Προσέκλινε.

— Μάλιστα, κύριε, εἶνε ἀληθινὸς καιρὸς τῶν παλαιῶν χρόνων.

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας εἵμεθα φίλοι καὶ ἔμαθα τὴν ἱστορίαν του, εἶχε χρηματίσει διδάσκαλος τοῦ χοροῦ τοῦ μελοδράματος τῆς ἐποχῆς τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου ΙΔ'. Τὸ ὄραϊόν του ῥαβδίον ἦτο δῶρον τοῦ κόμητος τῆς Κλερμόντης. Ὅταν τοῦ ὀμίλει κανεὶς περὶ χοροῦ δὲν ἔπανε τὴν πολυλογίαν.

Ἰδοὺ λοιπὸν μίαν ἡμέραν τί μοῦ ἐνεπιστεύθη.

— Ἐχω τυμφενθῆ τὴν Καστρίσην, κύριε. Θὰ σὰς παρουσιάσω, ἂν ἀγαπάτε· ἀλλ' αὐτὴ ἔρχεται ἐδῶ μόνον μετ' ὀλίγην ὥραν. Αὐτὸς ὁ κήπος, βλέπετε, εἶνε ἡ εὐχαριστήσις μας, εἶνε ἡ ζωὴ μας. Εἶνε πᾶν ὅτι μᾶς μένει ἀπὸ τὰ περασμένα χρόνια. Μᾶς φαίνεται ὅτι δὲν θὰ ἔμπορούσαμε νὰ ζοῦμε ἐὰν δὲν τὸν εἶχομεν. Εἶνε παλαιὸς καὶ ἐξαιρετός· δὲν εἶνε ἔτσι; Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδῶ ἀναπνέω ἕναν ἀέρα, ὁ ὁποῖος δὲν μετεβλήθη καθ' ὅλον ἀπὸ τοὺς χρόνους τῆς νεότητός μου. Ἡ σύζυγός μου καὶ ἐγὼν διερχόμεθα ἐδῶ ὅλας μας τὰς ἀπογευματινάς. Ἀλλ' ἐγὼ ἔρχομαι ἐδῶ ἀπὸ τὸ πρωτὸ διότι σηκόνομαι πολὺ ἔνωρίς.

Μετὰ τὸ γεῦμα ἐπέστρεψα εἰς τὸ Λαξεμβούργον καὶ μετ' ὀλίγον παρετήρησα τὸν φίλον μου νὰ προσφέρῃ τὸν βραχίονα μετὰ κομψότητος εἰς ἕνα γραῖδιον κατάμαυρα ἐνδεδυμένον εἰς τὸ ὁ-

ποῖον συνεστήθη. Ἦτο ἡ Καστρίση, ἡ μεγάλη χορεύτρια, ἡ ἀγαπητὴ τῶν Πριγκίπων, ἡ ἀγαπητὴ τοῦ βασιλέως, ἡ ἀγαπητὴ ὅλου ἐκείνου τοῦ φιλοφρονητικοῦ αἰῶνος, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι ἀφῆκεν εἰς τὸν κόσμον κάποιον ἄρωμα ἀγάπης.

Ἐκαθήσαμεν εἰς ἕνα πάγκον. Ἦτο Μάϊος.

Ἐν ἄρωμα ἀνθέων διεχύνετο εἰς τοὺς καθαρωτάτους διαδρόμους. Ἐνἄρεστος ἥλιος διωλίσθη μετὰ τῶν φυλλομάτιων καὶ μᾶς ἔρρανε μὲ ἀφθόνοιας ἀκτίνας φωτός. Τὸ μαῦρον φῶμα τῆς Καστρίσης ἐφαίνετο ἐντελῶς ποιημένον ἀπὸ λάμπην.

Ὁ κήπος ἦτο ἔρημος. Μακρὰν ἠκούοντο τρέχονσαι ἀγοραῖαι ἄμαξαι.

— Ἐξηγήσατέ μου λοιπὸν, λέγω εἰς τὸν γηραῖον χορευτήν, τί εἶνε τὸ Μενουέτο;

Ἐσκίρτησε.

— Τὸ Μενουέτο, κύριε, εἶνε ὁ βασιλεὺς τῶν χορῶν καὶ ὁ χορὸς τῶν βασιλέων. Ἀκούετε; Ἀφ' οἷου δὲν ὑπάρχουν βασιλεῖς δὲν ὑπάρχει Μενουέτο.

Καὶ ἤρχισε μὲ πομπῶδες ὕψος ἕνα μικρὸν ἐγκώμιον διθυραμβικόν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν ἐνόησα τίποτε. Ἠθέλησα νὰ τοῦ διαγράψω τὰ βήματα, ὅλας τὰς κινήσεις, τοὺς σχηματισμούς. Ἐσυγγήσθη ἐκτραχυνόμενος ἐκ τῆς ἀδυναμίας του, νευρικός καὶ καταλυπημένος.

— Ἐλίτζα, θέλεις, εἶπε, θέλεις, θὰ εἶσαι πολὺ χαριεσσα, θέλεις νὰ δεῖξωμεν εἰς τὸν κύριον τί ἦτο;

Ἐκείνη ἔστρεψε τοὺς ἀνησύχους ὀφθαλμούς της καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις· ἔπειτα ἐσηκώθη χωρὶς νὰ εἶπῃ οὔτε λέξιν καὶ ἐτόποθετήθη ἀπέναντί του.

Τότε εἶδα ἕνα πρᾶγμα ἀλησμόνητον.

Ἐπηγαίνο-ἤρχοντο κάμνοντες παιδικοὺς ἀκισμούς, ἐμειδίον, ἐχόρευον, ὑπεκλίνοντο, ἐσκίρτων ὅαν δύο παληαῖς κοῦκλες, τὰς ὁποίας ἔκαμε νὰ χορεύουν παλαιὸς μηχανικός, ὀλίγον τσακισμένες, ἐπιδιορθωμένας κατόπιν ἀπὸ ἐργάτην λίαν ἐπιδέξιον συμφώνως πρὸς τὴν μόδα τῆς ἐποχῆς του.

Τὰς παρετήρουν μὲ πάλλουσαν καρδίαν ἐκ παραδόξου συναισθήματος, μὲ ψυχὴν συγκεκνημένην ἀπὸ μίαν ἀνέκφραστον μελοχολίαν, ἐνόμιζον ὅτι ἔβλεπον μίαν ὀπασίαν ὀδονηρὰν καὶ κομικὴν, τὴν τροποποιημένην σκιὰν ἐνὸς αἰῶνος. Μοῦ ἤρχετο ἡ ἐπιθυμία νὰ γελάσω καὶ ἀνάγκη νὰ κλαύσω.

Αἰφνιδίως ἐσταμάτησαν. Εἶχον τελειώσει τῆς φηγοῦρας τοῦ χοροῦ. Ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα ἔμειναν ὄρθιοι ἀπέναντι ἀλλήλων, μορφοφαστικοὶ κατὰ τινὰ θανασιῶν τρόπον. Ἐπειτα ἐνηγκαλίσθησαν κατελιγμένοι ὑπὸ λυγμῶν.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀνεχώρησα διὰ τὴν ἐπαρχίαν. Δὲν τοὺς ἐπανείδον πλέον. Ὅταν, δύο ἔτη βραδύτερον, ἐπέστρεψα εἰς Παρισίους, εἶχον κα-

ταστρέψει τὸ φνιῶριον. Τί ἀπέγειναν χωρὶς τὸν ἀγαπημένον κήπον τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, μὲ τοὺς λαβυρινθώδεις κήπους των, τὸ παλαιὸν τὸν ἄρωμα καὶ τοὺς κομψοὺς διαδρόμους τῶν δενδροστοιχιῶν;

Ἀπέθανον; Πλανῶνται ἀνὰ τοὺς σημερινοὺς δρόμους ὡς ἀηλιτισμένοι, ἐξόριστοι χορεύοντες, ἀστεῖα φαντάσματα αὐτοί, κανὲν φανταστικὸν Μενουέτο ὑπὸ τὴν λάμπην τῆς σελήνης κατὰ μῆκος τῶν ὁδῶν τῶν τάφρων περιορισμένων ὁδῶν;

Ἡ ἀνάμνησίς των μοῦ ἔρχεται συχνά· μὲ βασανίζει, μὲ ἐνοχλεῖ, μένει μέσα μου ὡς μίαν πληγὴν. Διαιτί; Ἄγροῦ.

Θὰ τὸ βρῆτε τάχα αὐτὸ γελοῖον; Μετάφρασις.

ΑΛΕΞ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΑΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ «ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ»

«ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ»

Ἐστὴν Ἀναστασία....

Α'.

Ἄνοιχτε πόρτες διάπλατα, καὶ μὴν ἀνοίχτε στόμα θανάτου· αἰθέρια ζητῶ, γιὰτ' ἔζησα, τὸ χῶμα ποῦ τὴν ψυχὴν μ' ἐβάσταγε βαρεῖα φυλακισμένη σὲ χρόνια ποῦ τ' ἀνέβασμα δύναμι εἶνε ἔξην.

Κρύες νυχτιές ἀνάστερες
μαῦρα πλέχτε στεφάνια
γιὰτὶ ἂν εἴστε ἑστέρες
φέρνετε ἑπερφάνεια.

Τώρα ποῦ πόνοι τὸ χτυποῦν τὸ ἔρημο κουφάρι ὡς μανιωμένα κύματα ἔς τὸ ἔρημο περιγιάλι τὴν βάρκα... σκῶνει ἴστα ψηλά τὸν κάθε καβαλάρη ἢ Μοῦσα σ' ἄτι μαγικὸ τὰ πάθη του νὰ ψάλλῃ.

Β'.

Νὰ σταματήσῃ ποῖός μ' ἔχει μὲ ἔστὸ πτερούγιμά του τὸν ἀέτο; τ' ἀνοίγουν ἀγκάλη οἱ ἀέρες μ' ἔλο τὸ βαρειοχτύπημα ποῦ κἀνου τὰ φτερά του περνώντας μαῦρα σύγνεφα νὰ φθάσῃ ἔστους (αἰθέρες).

Πετάει... νὰ βρῆ ἐκεῖ τροφή
πετάει καὶ παραδέρνει
ἀνώφελα πάλι ἔστὴ γῆ
τὰ βλέμματά του γέρνει.

Δὲν εἶνε χαροπάλεμα ἐκεῖνο; μὰ ἡ ἐλπίδα βοηθαί τὸ πτερούγιμα, ἀναλαμπές σκορπάει καὶ ἀναλάμπει οὐράνια φωτοβολῆς ἀχτίδα ποῦ ἔστου παρθένου οὐρανοῦ τὰ σημαντρα σὲ πάει.

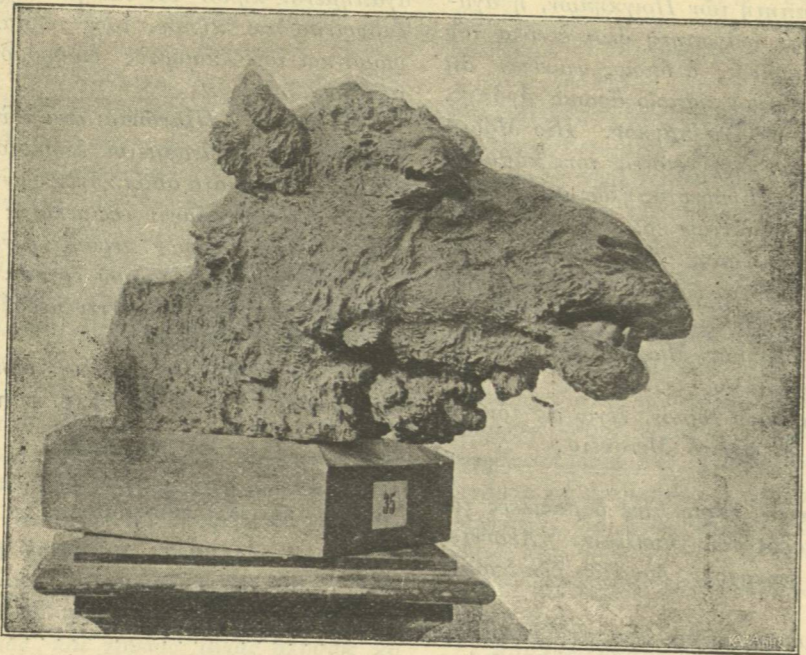
Ἐστὴς μαύρης νύχτας τῆ δροσιά
ἀκακα τὰ λελοῦδια
μὲ μίαν ἀμάραντη λαλιά
ἀρχίζουν τραγοῦδια.

Γέρνουν ἔστὴ μάννα τους τῆ γῆ μὲ πόνο μὲ λαχτάρια τὰ μυστικά της νὰ τοὺς πῆ. μὰ μάταια κοπιάζουν τὰ κρύβει σὲ χαλάσματα, ποῦ μόνο ἡ ἀντάρα τὰ φέρνει δὲσ τοῦ κακοῦ καὶ ὅλοι τὰ φωνάζουν.

Πάτραι, 15/7/903

ΜΑΚΗΣ Α. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΚΕΦΑΛΗ ΔΡΟΜΑΔΟΣ (Άγαλμα του Ισπανού Α. Παλμεζάνα).

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΗΜΕΡΑ ΑΥΤΟΧΕΙΡΟΣ

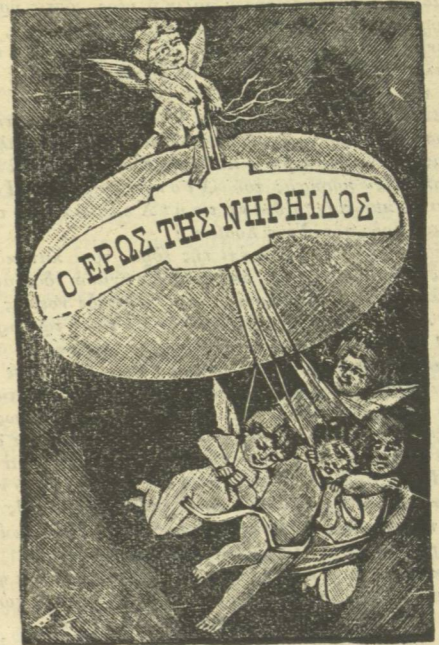
(ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ)

«Ο Νίκος ήταν φίλος μου. Ίσως ήμουν εγώ ο μόνος, που τον επλησίασα, που έδεσα την καρδιά μου κόμπο με τη δική του, γιατί ούτε κι αυτή η μάννα του, ούτε ο πατέρας του τον είχανε τόσο σε υπόληψη και μάλιστα, αν το καλοξετάσετε, εντρέποντο να τον λένε γιό τους και ίσως—ίσως τον μισούσανε ακόμα. Άλλά γιατί όλα αυτά; Γιατί δεν τον είχε πλησιάσει κανένας 'στη ζωή του; Γιατί δεν του είχε μιλήσει κανείς με γλυκό στόμα ποτέ; Γιατί κι αυτή η μητέρα του ακόμα; Ήτανε φοβερά άσχημος είχε μιιά άσχημιά που έστοιχιμάτιζες ότι η μητέρα του τον είχε συλλάβει 'στ' όνειρό της με κανένα φανταστικό τέρας, με κανένα δαίμονα που τώκανε επίτηδες για να 'ξευτελίση το ανθρώπινο γένος. Αυτή του η άσχημιά ήταν το αίτιο να μη τον χωνεύη κανείς και ν' αναπτυχθῆ σάν φυτό που μεγαλώνει τυχαίως μέσα 'στ' αχώρημα, χωρίς να περιμένει ούτε κλάδεμα και περιποίησι, αλλά 'λίγο νερό από κανένα διαβατικό σύννεφο που το στέλνει ο Θεός για να δόση τη δίψα του. Όταν ήτανε μικρός τον έσπρωχναν, τον έδεχναν, τον έδιωχναν κι' αυτό το όνομα που τούδωσε ο Θεός και η θρησκεία, του τ' είχαν πάρει και 'όλο τον εφώναζαν μαϊμουδίτσα. Ο Νίκος όμως όταν 'μεγάλωσε, επειδή φυσικά δεν έβλεπε καμμιά στοργή από μέρους του σπιτιού του και τον έξω, έγεινε τόσο μισάνθρωπος που και αυτά τ' αδέρφια του τ' έμείδιδε τόσο, όσο ούτε ο Θεός έμείδισε τον διάβολο. Πουθενά δεν εσπούδασε, γιατί 'στό σχολείο ήτο η κοροϊδία των συμμαθητών του, πράγμα που τον ήνάγκασε μιιά μέρα να στείλη ένα συνάδελφό του 'στό σπίτι του με τέσσερα 'λιγότερα

δόντια, αφ' ου τον εφίλεψε με μιιά καλή γροθιά γιατί, και τούτο χάριν λεπτομερείας, ήτανε αρκετά χειροδύναμος' από τότε ούτε ματαπάτησε 'στό σχολείο. Άλλά, αν και δεν εδιάβαζε κάτω από την τσουκτερή βέργα του διδασκάλου, ήξευρε όμως να διαβάση μόνος του, ακόμα και 'στό μεγαλύτερο βιβλίο που ήταν ανοιχτό γύρω του, 'στό βιβλίο της φύσεως. Ήπειδῆ ήτανε αναγκασμένος να συγκεντρώνεται 'στον εαυτόν του, είχε γίνει 'λίγο φιλόσοφος και πολύ ειρων. εις ηλικίαν 23 χρονών, που τον εγνώρισα είχε γίνει τόσο δυνατός ψυχολόγος, που νομίζεις ότι έχεις μπροστά σου ένα γέρο με πείρα του κόσμου όχι μικρή

Περιφρονημένος από τους οικείους του είχε αναγκασθῆ 'λίγα να λήη και 'όλα να τ' ακούη ως εκ τούτου τόσο είχε γίνει 'λιγόλογος που πολλές φορές περνούσε η ημέρα χωρίς να βγάλη λέξι. Ούτε έκλαιγε, ούτε γελούσε: τ' αμάτια του είχαν βάθος αθύσου μέσα τους και φωτιά κεραυνοῦ. Σπανίως εβγαίνε έξω και τούτο γιατί μιιά μέρα από ένα ανοιχτό παραθύρι άκουσε κάτι δυνατά γέλοια που τον άγγιζαν 'στη καρδιά σ' αν να τρυπήθηκε με βελόνα: ώρισμένως αὐτόν κοροϊδεύαν και όμως αὐτός δεν εφταιγε τίποτα! Εφταιγε εκείνος, του οποίου την ύπαρξη αὐτός θεωρούσε αμφίβολο, η πολύ άδικη. Κλεισμένος 'στό σπίτι του η καλύτερα στή καμάρα του, πάντοτε εδιάβαζε και καμμιά φορά μ' εγραφε, αλλά τὸ γράψιμό του δεν τὸ ήξευρε κανείς, εκτός εμού που τώχω 'στ' α χέρια μου, που μου τ' άφησε να πουμε σ' αν κληρονομιά, όταν ο δυστυχής παραίτησε για πάντα τη ζωή που ήτανε γι' αὐτόνε ένα περιττό βάρος. Έτυχε να γνωρίσω τὸ σπίτι του αὐτόνε δεν μου τον είχανε συστήσει, γιατί, να σ' επὼ τὴν ἀλήθεια, σπανίως φαινότανε μαζί τους. Μιιά ημέρα συναπαντηθήκαμε 'στό διάδρομο, όταν εφυγα και με 'χαιρέτησε με ελαφρό κού-

★ ΑΛΥΤΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ ★

νημα του κεφαλιού, μ' ένα ύψος υπερήφανο, περιφρονητικόν μάλλον, εγώ όμως ετρέμαξα κι' από τη σύγχυσί μου 'έξασα να τον αντιχαιρηθῶ.

Ήρασαν κάμποσοι μῆνες από τότε χωρίς να τον ξαναϊδῶ, όταν ένα βράδυ με είχανε προσκαλέσει από τὸ σπίτι του να δειπνήσουμε μαζί: τότε τον ξαναείδα και τότε μου τον σύστησαν μιιά σύστασι ξερή 'όπως διόλου. 'Αφ' ου εθάγαμε ο πατέρας του άναψε ένα τσιγάρο και άρχισε τὴν ὁμιλία, εγώ, περίεργος όσο και ανήσυχος, περιμένα ν' ακούσω τὸ τέρας αὐτὸ να μιλήση, εἶχα προσηλωθῆ περισσότερο σ' αὐτόν αλλά του κ' άκου. Εἶχε κολλήσει τ' αμάτια του σ' ένα σημείο τῆς πετσέτας του και φαινότανε σ' αν να μὴν επρόσεχε καθόλου σ' εὐα λέγαμε. 'Έξασα τὴν ὑπομονή μου και γυρίζω κατὰ σ' αὐτόν και του λέω: «εἰσθε σύμφωνος, κύριε, γιὰ εὐα λέμε;» «Καθόλου, μου εἶπε, επειδή τὸ ἄψυχον εἶναι αδύνατον να δυναστεύη του εμψύχου», (συζητούσαμε για τὴν επιρροή του χρήματος) «Τί εἶσι χρήμα;» «Κατ' ἐμὲ τίποτε εἶναι γελοία εφεύρεσις από εκείνας αἰ 'ποῖαι κατέστρεψαν τὴν ἡσυχίαν και τὴν ελευθερίαν του ατόμου, τὸν ὑπεδούλωσαν εἰς τὰ πάθη του, τὸν περιέβαλαν με χιλίας ἀνάγκας, τὸν ἔκαμε ν' άμνηχανῆ. Διατί; εἶχες ἀνάγκην faux-col δια να ζήσης; Εἶχες ἀνάγκην τῶσων πραγμάτων με τὰ ὅποια τώρα εἶσαι φορτωμένος; Βεβαίως όχι. Εἶμαι ὀπισθοδρομικός, κύριε! Τί τὸν θέλω εὐα τὸν πολιτισμόν, ὅπως σεις τὸν εννοεἶτε; Τί μου χρειάζεται εἰς αὐτὴν εδῶ τὴν τράπεζαν; Ὀλίγος ἄρτος και ὀλίγον προσδάγι θά μου εἶναι ἀρκετὰ ὅπως και εἰς σ' αν και ὅμως δεν σ' αν εἶναι ἴδιον πῶς τούτο; Να σ' αν τὸ εἶπω εγώ: τρώγετε χάριν τέρψεως, εν ὃ ὀφείλετε χάριν του ζῆν και μόνον τούτο. Ὅπως εδῶ οὐτῶ και δι' ὅλα: οὐδεν χάριν του πραγματικού σκοπού: τὰ πάντα χάριν τῆς θεραπείας του εγωϊσμοῦ. Ἄφαιρέσατε πάντα ταῦτα και δείξατέ μου κατόπιν τὴν δύναμιν του χρήματος: σ' αν προκαλῶ. Τί αἶψα εχομεν; Τὸν χρυσοῦν; Ὁχι! τὸν ἀργυροῦν; Ὁχι! Τὸν σιδηροῦν; Μῆτε! Ποῖον λοιπόν; θά σ' αν ελεγα εγώ: Ἐχομεν τὸν αἶψα που τὸ λάμπρον θαμβώνει, εἶσω και ἂν εἶναι πυγολαμπίς: πᾶν ὃ, τι δεν λάμπει εἶναι μηδέν. Μά θά μου εἰπῆτε ὅτι προχωροῦμεν: που προχωροῦμεν; Πῶς; Πατώντες ἐπὶ πτωμάτων, θυμάτων δῆθεν τῆς ἐπιστήμης, προχωροῦμεν εἰς τὸ ἄδηνον: που θά φθάσωμεν; Ἄγνωστον: τί εἶναι αἰ ἐπιστήμια σ' αν; Εἶναι τι περισσότερο, ἀφ' ὃ, τι η φύσις εδημιούργησεν; Ὁχι! Πρὸς τί λοιπόν αὐτὸς ὁ θόρυθος; Τί κατωρθώσατε με αὐτὰς μέχρι τούδε ἐπὶ του ἀνθρώπου; Τί διαφορὰν εὑρίσκετε μεταξύ του πρωτογενοῦς ἀνθρώπου και του σημερινοῦ; Καμμίαν. Ἐμάθομεν ὅτι η γῆ κινεῖται περὶ τὸν ἥλιον: τί μ' αν ὀφείλησε; Και ὅμως δι' αὐτὰ εχάθη εἰς ἀνθρωπος! Τί κατόρθωσαν οἱ ἱατρικοί σ' αν, οἱ μαθηματικοί σ' αν, οἱ φυσικοί σ' αν, οἱ νομικοί σ' αν; Ὁ Ἄσκληπιός εθεράπευσε τὸν λοιμὸν και ὁ γρόνθος μου θά ελυε μιαν διαφορὰν σ' αν: τί με ὀφείλησαν αἱ μαθηματικά σ' αν γνώσεις; Εἰς τὴν κατασκευὴν μηχανημάτων; Τί τὰ ἠθελαν; Τῶν μηχανῶν σ' αν πολλὴ ὀλίγην εχει ἀνάγκην ὁ ἀνθρωπος: ὀλιγάρκειαν, φίλε μου, ἰδου τὸ πᾶν! Φέρετέ μου τώρα τὰ χρήματά σ' αν, θά σ' αν εἶπω: αὐτὰ τὰ χαρτιά δεν μου ἀναγκαλοῦν.»

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΚΑΛΥΒΗΤΗΣΕΡΗΜΙΤΙΔΟΣ

Ήταν μιιά θαυμασία Ἄτις η νύξ. Ἐλάνω εἰς ένα βράχο του Φαλήρου καθισμένος ὄνεαρὸς Μάρο κελλος εσκέπτετο. Ἐντράπελος και Εὐθυμὸς νέος καθὼς ἦτο δεν ἠρέσκετο συνήθως εἰς τὸς θεμβασμούς. Ἐντούτοις τὸ Κῦμα του Φαλήρου, εἰκίνο τὸ Ἄφροσσεφανωμένο κῦμα, που ὀργισμένο εχτυποῦσε με μανία 'στοὺς βράχους εκεἴνης τῆς Ἐρημιᾶς, και ἡ Ἐσπερία αἶψα που τὸν εδρόσειε με τὴν Μυροβόλον πνοήν της, ἀναδίδουσα γλυκύτερον Ἐαρινὸν ἄρωμα, τὸν εβύδιων εἰς ἀόριστον ἔμβην.

Ἄφνης ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν και με Ἐρατεινὸν ὄμμα, ἠτένεσε τὸ Ἄστρον τῆς νυκτός, τὸν φωτοβόλον Ἐσπερον, τὸν ὅποιον εἶχε καλύψει μέχρι τῆς ὄρας εκεἴνης Ἐαρινή τις νεφέλη και ὅστις ἤδη εἰστίβεν ὡς ὁ Σείριος.

— Ἄχ! δεν ὑπάρχει Ἐλπίς εὐτυχίας και γιὰ μένα!... ἐπιθύρσειε μετὰ πάθος καταβιάζων και πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὴν Τρικυμιώδη θάλασσαν τῆς ὁποίας ένα Λευκὸν ἄλυστον κῦμα εἰτιγε τοὺς πόδας του ὄνειροπόλου νεανίου.

Ἄφνης διὰ μέσον τῶν κυμάτων ἀνέδνεο θαυμασία τις Νύμφη του Ἀργολικοῦ, μιιά εἰσαία Θαλασσινή παρθένος, ἧς ἡ καλλονὴ εἰρητο εἰ μάλλον εν τῇ ὄνταγίμῃ τῆς Σελήνοφωτιστον νυκτός.

— Ἠξέρω τί σκέπτεσαι, εἶπε πρὸς τὸν νέον. Ἐχεις Ἄχ ὀρατὴν ἄ γάπη πρὸς τὴ θάλασσα. Σ' ἐλυπήθηκα και ἤλθα να σου δώσω ὅ, τι ποθεῖς.

Εἶπε και τὸν ἤγγισε με τὸ ἄκρον του δακτύλου της. Ἄμέσως ἡ τοποθεσία ἤλλαξε και ὁ νέος εὐρέθη διὰ μῆς μέσα εἰς ένα θαυμάσιο σκάφος διαπλέων τάχιστα τὴν ὕγραν ὁδόν. Ἦτο εἰσαία τις θαλαμηγὸς ἰδικῆ του, τῆς ὁποίας τὴν τροπὶδα εἰλιγεν αὐταρέκως ὁ Ὄκεανειος ἀφρός και ἦτις προὐκάει εἰς τὴν ταχύτητα και αὐτόν τὸν Ὑψιπέτην ἄετόν.

Ἦ περικαλλῆς εκεἴνη μάγισσα, ἐνδεδυμένη τώρα ὡς Ἄτις και θαυμασία ὑπὸ τὴν κομψὴν περιβολὴν της εκάθητο παρ' αὐτόν, ἐνῶ ἡ Μυροβόσσα αἶψα τῆς θαλάσσης εἶπιζε με τὴν κόμην της. Ὁ νέος ετιριβε τὸς ὀφθαλμούς, φοβούμενος μήπως ὄνειρεῖτο.

— Ἰδου σὺ Περιγηγίης και Ἐνδοξος θαλασσοπόρος, εἶπε με τὴν σιγανὴν ὡς αἶσαν Φθινοπωρινῆς Νυχτῆς φωνῆς τῆς ἡ ἄγνωστος.

— Ποία εἶσαι; εἶπεν ὁ νέος, ὁ νοῦς του ὁποίου ἱλιγία και δεν ἤξευρε τί να ὑποθέσῃ.

— Τί σε μέλλει; Εἶμαι ένα Μυστηριώδες Ζι-

ζάνιον, το όποιον ἀρέσκομαι νὰ διασκεδάσω με τὰς τρέλλας τῶν θνητῶν.

— Ποῦ εἶμεθα; ἠρότησεν πάλιν ὁ νέος, ὅστις ἤρχισεν νὰ ἐλκύνεται πρὸς τὴν ἀγνωστον ἐκείνην καλλονήν, ἥς οἱ μέλατες ὀφθαλμοὶ τὴν ἔκαμον νὰ φαίνεται ὡς θελκτική τις Ἀνδάλουσια, τὸ δὲ ἀφελὲς ὄφθαλμοῦ της ἐνεθύμισε τὴν Μαργαρίταν τοῦ Φάουστ.

— Ὡ! πολὺ μακρὴν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἀπήντησεν ἡ ἀγνωστος. Ἀφήσαμεν πρὸ πολλοῦ τὰς περικαλλεῖς κοιλάδας τοῦ Ἀχελφίου καὶ τοῦ Εὐρώτα καὶ τὰς νεφελοσκελεῖς κορυφὰς τοῦ Λιονισμένου Παρνασσοῦ καὶ τοῦ Ἀθανάτου Χελμοῦ καὶ τώρα βαδίζομεν πρὸς τὸν Νέον Κόσμον.

Ὁ νέος ἀφῆθη νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς ἔδρας του κατάκοπος ἀπὸ τὰς συγκινήσεις, ἃς ἀπὸ τινῶν στιγμῶν ἐδοκίμαζε. Ἡμέλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐπανεῖδε νοερῶς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, καθ' ἣν μία Ἀθηναίς τῷ προσέειπεν ὅτι ἡμέραν τιὰ θὰ ἐξεληροῦτο τὸ ὄνειρόν του.

Ὅταν ἀνέστη πάλιν, ἡ ἀγνωστος δὲν εἶχε μεταλλάξει θέσιν. Ἐκάθητο ἀκόμη πλησίον του κρατοῦσα Ἀνθιδέσμη ν' ἴων καὶ ἀνείζουσα αὐτὸν ἠδέως με τοὺς μεγάλους μέλατες ὀφθαλμοὺς της Ἡ Τοξευθῆσα κερδίει τῆς τῷ ὀμίλει τὴν γλώσσαν ἐκείνην ἦν καὶ αὐτὸς ὁ Ποιητῆς τῶν οὐρανῶν μελωδῶν θὰ ἐξῆλεν. Αὐτὸς ὅμως, Ἀπειροσ νέη λυσιὶν εἰς τὸς χώρας τοῦ ἔρωτος, μόνον τὸ δειρὸν του ἐξήτει νὰ ἐκνοποιήσῃ καὶ τὸ πρὸς τὰ ταξείδια πάθος του.

Τὸ σκάφος ἐν τῷ μεταξὺ ἐπέτα. Ἰδὴ ἤρχισαν νὰ φαίνονται εἰς τὸν ὄριζοντα αἱ κορυφαὶ τῶν ὄρεων τῆς χώρας πρὸς ἣν κατευθύνετο ἐν τῇ ἰλιγγίῳδῃ πορείᾳ του.

Μετὰ πᾶρον δύο ὥρων εἶχον φθάσει. Παράτα ἄξενος καὶ ἀγνωστος ἤλαυτον πρὸ αὐτῶν. Ὁ Μάρκελλος μετὰ τῆς ἀγνωστοῦ ἀπέβησαν εἰς τὴν γῆν καὶ ἤρξαντο βαδίζοντες πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου, ὅστις ἀπέκρυπτε τὴν περαιτέρω ἔκτασιν.

— Ποῦ εἶμεθα τώρα; εἶπεν ὁ νέος ὅταν ἐφθασαν εἰς τὴν κορυφὴν.

— Βλέπεις ἐκείνην τὴν πόλιν; εἶπεν ἡ ἀγνωστος δεικνύουσα μετὰ τὴν δεξιὰν ἄστρον τὴν καλυβῶν εἰς ἀπόστασιν χιλιόμετρον. Εἶνε τὸ Βανδερὰ τ-Κόπς, ἡ πρωτεύουσα τῶν ὄρειων τῆς Νέας Οὐαλλίας. Πάρε αὐτὴν τὴν ἀνθοδόχον. Ἐὰν οὐδὲν δόσῃ τὴν χάριν νὰ ὀμίλῃς τὴν γλῶσσαν τῶν κατοίκων της καθὼς καὶ πᾶσαν ἄλλην.

Καὶ τοῦ ἔδωκε τὴν μικρὰν ἀνθοδόχον, ἐν ἣ μεταξὺ πλήθους ἴων ἐκαμάρονε κλιῶνας ἀπὸ λευκῶν Γίασεμι.

Ἐκεῖνος τὴν ἐπῆρε καὶ κατόπιν ἐβάδιον ἀμφότεροι πρὸς τὴν πόλιν. Ἀουρήθης κινήσει ἐπεκράτει ἐκεῖ. Ἡ ἄφιξις τῶν ξένων ἦτο γνωστὴ, ὁ δὲ Βασίλευς τῶν ἀγρίων ἐπέπευον ἐν ὄρατον Πράσινο Ἄλογο καὶ ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ τῆς Βασίλειδος τῶν ἀγρίων ἐπίσης ἐφιππου εἶχον ἐξέλθει ἀκολουθοῦμενοι ἀπὸ τὸν πρωθυπουργόν ὅστις ἐκράτει ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του κλάδον ἀπὸ Ἀνθιδέσμη ἄμυθῶν ἀλιῶν, καὶ ἐσπευδον εἰς προῦπντήσιν του.

— Χαίρετε, ξένοι! καλῶς ἤλθετε. προσεφώνησεν ὁ βασιλεὺς πλησιάζας πρὸς τὸν Μάρκελλον καὶ τὴν ὀδηγόν του.

Ταυτοχρόνως δὲ κανονιοβολισμὸς ἀντήχησε πρὸς τὴν μὴν τοῦ ἐνδοξοῦ ξένου. Ἦτο τὸ Πρωτόν πῦρ τὸ ὁποῖον ἤκουε νὰ ὀπίπεται πρὸς τὴν μὴν του.

Ὁ Μάρκελλος ἀνταπήνησε καταλλήλως εἰς τὴν γλῶσσαν του κατόπιν δὲ ὄλοι συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ ἐνθουσιωτῶτος λαοῦ κατηνθύνθησαν πρὸς τὴν πόλιν, ὅπου ἐγένετο εἰς τοὺς δύο ξένους λαμπρὰ ὑποδοχὴ.

(Ἔπεται συνέχεια)

Σ'ΕΚΕΙΝΗ ΠΟΥ Μ'ΕΝΝΟΕΙ

Σὰν τὸ καράβι 'στὸ γυαλὸ φουρτούνα ποῦ τὸ πλάνει καὶ τρέχει ναῦρη ἀνάπανοι σ' ἕνα καλὸ λιμάνι 'Ἔτσι κι' ἐγὼ σὰν βρισκόμεμαι καμιά φορὰ μακριὰ σου πονῶ καὶ τρέχω νὰ σωθῶ μέσα 'στὴν ἀγκαλιὰ σου.

Ἄργος. ΤΑΚΗΣ ΠΛΑΤΑΝΙΤΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΓΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προκηρυχθέντος τὴν 1ην Ἀπριλίου 1903 πρὸς εὔρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φύλλοις Ἀπριλίου. Μαΐου καὶ Ἰουνίου ἐ. ἔ. δημοσιευθεισῶν 50 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ζιζάνιον Ἀρσακείου, 48. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δις Τζέμια Σιδωριτς, 46.—Χρυσοπτέρυγον Ὀνειρον, 46.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δοξασμένος Στρατηγός, 45.—Ἄρ-Νουβῶ, 44.—κ. Ν. Παπαλουκάς, 36.

Ἔστειλαν προσέτι ὀρθὰς λύσεις καὶ οἱ ἐξῆς: Ἀγωνιώσα Καρδιά, 31.—Σκανδαλιάρικα καὶ Ἰουλιὰ δὲ Μοντές, 28.—κ. Τάκης Δημητρίου 25.—Ἀλκυόν, Φάουστ καὶ Μινιόν, 24.—Ποδηλάτης, 19.—Βασίλειος τῶν Ἀγρίων, Θελεκτική Ἀνδάλουσια, Φέν-ντέ-σιέκ καὶ Πράσινο Ἄλογο 15.—Δις Λιλὴ Γιαννοπούλου καὶ Ἀχόρταγη Ἀγάπη, 14.—Ζιζάνιον Γυμνασίου καὶ Φρέσος, 12.—Ὀρφεύς, Μανόν, Διγεύς καὶ κ. Κ. Π. Σ. 10.—Ἀνοικτὴ Καρδιά, 8.—Φάβιο-ο κλόκ, 6.—Ἀστραία καὶ Ὑπερήφανος Ἑλληνίς, 5.—Ναυτοπούλα, 4.—Εὐθυμος Νέος καὶ Ἐρημία, 3.

Σημ.—Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὀρθὰς λύσεις ἀπέστειλαν ἕκαστος ἐμπροθέσμους

ΤΙΜΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΑΥΞΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Table with 2 columns: Name and Amount. Ζιζάνιον Ἀρσακείου ἐνέγραψεν 1, Ἄρ Νουβῶ 1. Total 2.

Ἀπὸ τοῦδε μὲν ὅσιν συναθροίζονται δώδεκα νέοι ἐτήσιοι συνδρομηταὶ προπληρώνοντες τὴν συνδρομὴν τῶν θὰ ἐκδίδωμεν ἐν φύλλον δωδεκαεπίδον, ἐκτός τούτου καὶ ἐν τῷ «Ἐσπέρω» θὰ δημοσιεύωμεν τὸν ἐγγράφοντα συνδρομητὰς καὶ παραπλήρως τὸν ἀριθμὸν τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐγγραφέντων καὶ τέλος μετὰ τῶν ἐγγραφέντων τοὺς 12 νέους συνδρομητὰς θὰ βραβεύωμεν δύο διὰ κλήρου δι' ἑνὸς εἰκονογραφημένου μυθιστορηματός.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΜΑΡΜΑΡΥΓΑΙ

Ἐξεδόθησαν νέα Μαρμαρυγαὶ ἐξαντληθείσης τῆς πρώτης ἐκδόσεως αὐτῶν. Αἱ νέα αὐταὶ Μαρμαρυγαὶ εἰς μεγαλειότερον σχῆμα καὶ λαμπρῶς εἰκονογραφημένα φέρουσιν ὅλους νέας ἐρωτήσεις.

Αἱ Μαρμαρυγαί, ὡς πάντες εἰςεύρουσιν, εἶνε μικρὰ τετράδια περιέχοντα ἐρωτήσεις μετὰ τὸν ἀπάντη διὰ τὰς ἀπαντήσεις καὶ προωρισμένα διὰ τὴν μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν καὶ συνδρομητριῶν μας ἀνταλλαγὴν, ἣτις θὰ γίνεταί ὡς ἐξῆς:

Ὁ συνδρομητὴς ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ ἀνταλλάξῃ μετὰ τινος θὰ μᾶς γράψῃ τούτο καὶ ἡμεῖς θὰ δημοσιεύσωμεν τὴν πρότασίν του εἰς τὸν «Ἐσπερον» Π. γ. τὸ Ζιζάνιον Ἀρσακείου ἐπιθυμεῖ ν' ἀνταλλάξῃ Μαρμαρυγὰς μετὰ τῆς Μινιόν. Ἐὰν τὸ Μινιόν δεχθῇ τὴν ἀνταλλαγὴν, θὰ ἀποστείλῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας ἐν τετράδιον συμπληρωμένον ἀφοῦ πρῶτον σημειώσῃ ἐπ' αὐτοῦ διὰ μολυβδίου. «Πρὸς τὸ Ζιζάνιον Ἀρσακείου κατὰ πρότασίν του». Τὸ τετράδιον τούτου θ' ἀποστείλωμεν, ἀφοῦ πρῶτον τὸ ἐπιθεωρήσωμεν, εἰς τὸ Ζιζάνιον Ἀρσακείου, τὸ ὁποῖον θὰ ἀποστείλῃ διὰ τοῦ ἰδίου μέσου πρὸς τὴν Μινιόν τὸ ἰδικόν του τετράδιον, ἐφ' οὗ θὰ ἔχῃ γράψῃ: «Πρὸς τὴν Μινιόν ἥς ἔλαβον τὸ τετράδιον».

Τὰ πρὸς τὸ Γραφεῖόν μας στελλόμενα τετράδια πρὸς διεκπεραιώσιν δύνανται νὰ στέλλωνται ὡς ἐντυπα ἐντὸς κινητῆς ταινίας μετ' ἐν μονόλεπτον γραμματόσημον. Τιμὴ ἑκάστου τεύχους ἐλευθέρου ταχυδρομικοῦ τέλους ὠρίσθη καὶ πάλιν λεπτὰ 15. Δέσμη ἐκ 15 τετραδίων δραχ. 2. Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν εἰς χρυσόν.

6ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΜΑΡΜΑΡΥΓΩΝ

Σήμερον προκηρύσσομεν διὰ τοὺς φιλάτους συνδρομητὰς καὶ συνδρομητρίδας μας νέον διαγωνισμὸν ἐπὶ τῶν ἀπαντήσεων τῶν ἐν ταῖς νέαις Μαρμαρυγαῖς περιεχομένων ἐρωτήσεων. Ἀπὸ τοῦδε πᾶν τετράδιον διερχόμενον τῶν Γραφείων μας θ' ἀναγινώσκηται μετὰ προσοχῆς ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως πᾶσα δὲ καλὴ καὶ εὐφυῆς ἀπάντησις θὰ σημειοῦται καὶ τινες τούτων μάλιστα θὰ δημοσιεύωνται καὶ εἰς τὸν «Ἐσπερον». Μετὰ δὲ τὴν ἐξάντησιν τῆς νέας ταύτης ἐκδόσεως τῶν Μαρμαρυγῶν θὰ βραβευθῶσιν αἱ καλλίτεροι ἀπαντήσεις, ὡς ἐξῆς: 1) ὁ ἔχων τὰς περισσοτέρας καλλιτέρας ἀπαντήσεις θὰ λάβῃ δύο εἰκονογραφημένα μυθιστορήματα, πρὸς δὲ θὰ δημοσιευθῇ καὶ ἡ εἰκὼν του ἐν τῷ «Ἐσπέρω». 2) ὁ μετὰ τὸν α'. θὰ λάβῃ 2 μυθιστορήματα καὶ 3) ὁ μετὰ τὸν β'. ἐν. Ἐκτός τῶν ἀνωτέρω τριῶν βραβείων θὰ ἀπονεμηθῇ καὶ ἔπαινος εἰς τοὺς καλλίτερον μετὰ τοὺς τρεῖς πρώτους ἀπαντήσαντας.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ "ΕΣΠΕΡΟΥ"

Θερμῶς παρακαλοῦνται ὅσοι δὲν ἐπλήρωσαν εἰσέτι τὴν συνδρομὴν τῶν ν' ἀποστείλωσιν αὐτὴν ἀμέσως εἰς τὰ Γραφεῖά μας, ἄλλως θὰ διακοπῇ ἡ πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴ τοῦ φύλλου ὀριστικῶς ὡς καὶ οἱ κατὰ φύλλον συνδρομηταὶ μας νὰ πληρώσωσι τὰ ὀφειλόμενα φύλλα εἰς τοὺς Διανομῆς, ἄλλως θὰ διακοπῇ καὶ ἡ πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Καὶ ἄλλο ἀπροσδόκητον ἀντίκτυπος τοῦ τοῦ Πρώτου Πυρός.

Τὸ φίλτατον Ἄλυτον Αἶνιγμα μᾶς γράφει: «... Ἐβλάτα μέσα σ' ἕνα κουτί διαφόρους κλήρους μετὰ τὰ ὀνόματα: Γαβριέλλα, Ζιζάνιον Ἀρσακείου, Ἰωάννα Δ', Ἄρκ, Ἑλλάς, Μαυροθαλασσίτης, Ἐστεμμένη Καλλονή, Ὑπερήφανος Ἑλληνίς, Ἀπόδημον Πτηνόν, Ἐαρινὴ Νεφέλη, Χρυσάλλης, Εὐα, Ἀγνωστος καὶ Βράχος τοῦ Φαλήρου καὶ ἐτράβηξα ἕνα. Ἦτο ἡ Ἐστεμμένη Καλλονὴ εἰς τὴν ὁποῖαν ἡ τύχη χαρίζετο ὅλους ὅσους ἔχω ἐγγράψῃ συνδρομητὰς ἕως τώρα. Ὡστε αὐτὸ εἶνε τὸ... δ ε ὑ τ ε ρ ο ν π ῦ ρ !». Εἶμεθα ἠναγκασμένοι, φίλτατον Ἄλυτον Αἶνιγμα, νὰ παραδεχθῶμεν καὶ τὴν ἰδικὴν σου παραχώρησιν ἀφοῦ παρεδέχθημεν καὶ τὴν τοῦ Πρώτου Πυρός. Διὰ νεωτέρας σας ἐνεργείας εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

κ. Κ. Λίδαν, Ἄλφα ρὰ (Καλαμῶν). Φύλλα ἐστάλησαν εἰς νέαν διεύθυνσιν: ἐλήφθησαν;

Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις ὡς καὶ λύσεις ἐλήφθησαν, φίλτατε Βασίλει τοῦ Ἄργου. Ἀποδείξει μετ' ἀριθμοῦ λαγεῖο ἐστάλη.

κ. Κ. Κασάκη, Cap Town. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν πολὺ.

Πολὺ ἐχάρημεν, φίλτατῃ Λάτρει τοῦ Ὁραίου, διὰ τὴν ἀνάρρωσίν σας.

Εὐχαριστῶς ἐγκρίνομεν τὸ ψευδώνυμόν σας, Ἰαπω-

νικὸν Χρυσάνθεμον. Εὐχαριστοῦμεν δι' ὑποσχεθείσας ἐνεργείας.

Συνδρομητὰς, Ὑψιπέτα, ἐλήφθη καὶ ἐστειλάμεν τὴν σχετικὴν ἀπόδειξιν. Δὲν θέτομεν τὸ ψευδώνυμόν τῆς περὶ ἧς μᾶς γράφετε Δίδος διότι τότε προδίδομεν αὐτό.

Συνδρομαί, φίλτατε Ἀρχηγέ τῶν Ζιζανίων, ἐλήφθησαν καὶ σὲ εὐχαριστοῦμεν. Ἀπνητήσαμεν καὶ ἰδιαιτέρως.

Δίδα Ἀργ. Γ. Ἡλιάδου, Σῦρον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν πολὺ ὡς καὶ διὰ τὰς ἐγγραφεῖσας συνδρομητρίδας καὶ ὑποσχεθείσας νέας τοιαύτας. Ἡ Δίς ὅμως Οὐρ. Γιατράκου ἀγνωστος αὐτόθι: ἀναμείνομεν ἀσφαλεστέραν διεύθυνσιν τῆς.

Ἀπνητήσαμεν ἰδιαιτέρως φίλτατον Λευκὸν Ἀληστον Κῦμα.

Ἀντίτιμον Μαρμαρυγῶν ἐλήφθη, φίλτατον Ἐρατεινὸν Ὀμμα εὐχαριστοῦμεν.

Σὰς ἀπνητήσαμεν ἰδιαιτέρως Φαῖβ—ο—κλόκ. Σὲ συγχάρομεν ἐγκαρδίως, φίλτατον Ζιζάνιον Ἀρσακείου, διὰ τὸ α'. βραβεῖον καὶ σὲ παρακαλοῦμεν νὰ ἀποστείλῃς ἡμῖν τὴν φωτογραφίαν σου ὅπως δημοσιεύσωμεν τὴν εἰκόνα σου εἰς προσεχῆς φύλλον.

Πολὺ εὐχαριστῶς ἐγκρίνομεν τὸ ψευδώνυμόν σου, φίλτατε Οὐίλλιαμ Ο. Κόλδερσον. Διὰ νέον ἐγγραφέντα εὐχαριστοῦμεν.—Πολὺ εὐχαριστῶς ἐγκρίνομεν τὸ ψευδώνυμόν σας, Ὀνειροπόλε Ναῦτα, καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν διὰ τοὺς τόσους καλοὺς ὑπὲρ τοῦ «Ἐσπέρω» λόγους ὑμῶν. Ἀντίτιμον 15 Μαρμαρυγῶν ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν.

Καλὲ τ' εἶναι τοῦτο; ἕνας... δύο... τρεῖς... δώδεκα! Δαίμονες εὐρίσκονται τριγύρω μας καὶ μᾶς παρακαλοῦν κάμνοντες ἐδαφιαίας ὑποκλίσεις νὰ δεχθῶμεν καὶ αὐτοὺς ὡς συνδρομητὰς ἔστω σὰς δεχόμεθα: Μισοδαίμονες, καὶ ἐγκρίνομεν τὰ ψευδώνυμά σας: Μαῦρος Δαίμων, Αἰμοδόρος Δαίμων, Κόκκινος Δαίμων, Πτερωτὸς Δαίμων, Πράσινος Δαίμων, Καταστροφεὺς Δαίμων, Ὑποψήφιος Δαίμων, Δαίμων τῆς Πλάκας, Δαιμονισμένος Δαίμων, Καρδιοκλέφτης Δαίμων καὶ Ἀρχηγὸς τῶν Δαιμόνων.

Εἰς τὰς μετὰ τὴν 24ην Ἰουλίου ληφθείσας ἐπιστολάς θ' ἀπαντήσωμεν εἰς τὸ προσεχές.

Αἱ Πληροφορίαι, προτάσεις ἀνταλλαγῆς Μαρμαρυγῶν, Π. Ἀσκήσεις, Λύσεις, Ὁραὶ Εὐθυμίας κ.λ.π. δεόν νὰ γράφωνται ἐπὶ ἰδιαιτέρου χάρτου οὐδὲν ἄλλο περιέχοντος ἄλλως δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν.

Μαρμαρυγὰς ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: Ἡ Τοξευτρία Ἀρτεμῆς μετὰ τὴν Λάτριδα τοῦ Ὁραίου, Δίδα Ὀλγαν Πατσιάδου, Λευκὸν Ἀληστον Κῦμα καὶ Δίδα Μαργ. Μεσσηνέζη.—Τὸ Γιασεμί μετὰ τὸν Βράχον τοῦ Φαλήρου.—Τὸ Μουσικὸν Ὀνειρον μετὰ τὴν Λάτριδα Μουσικῆς καὶ Λάτριδα τοῦ Ὁραίου.—Τὸ Ἄλυτον Αἶνιγμα μετὰ τὸ Ἐνοπλον Ζιζάνιον (εἰ δυνατόν, μετ' ἀρχικά).—Τὸ Ἐνοπλον Ζιζάνιον μετὰ τὸν Τσίν-Τσῶν (μετὰ τὸ ὄνομά του, εἰ δυνατόν) καὶ Ποδηλάτην.—Τὸ Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον πολὺ εὐχαριστῶς ἀνταλλάσσει Μαρμαρυγὰς Ἑλληνιστὶ καὶ Γερμανιστὶ μετ' οἰονδήποτε ἢ οἰανδήποτε ἤθελε τὸ τιμῆσει.—Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Ζιζανίων μετὰ τὴν Λάτριδα τοῦ Ὁραίου (ἢν γνωρίζεις), Βασιλέα τοῦ Ἄργου καὶ Δίδα Πολυκριτὴν Δασκαλάκη.—Ὁ Ὑψιπέτης μετὰ τὴν Δίδα Ἰφιγένειαν Μπρισιμιτῆκη πρὸς δὲ Ἀγγλιστὶ καὶ Γερμανιστὶ μετ' οἰονδήποτε καὶ οἰανδήποτε.—Ἡ Χρυσάλλης μετὰ τὸν Βασιλέα τοῦ Ἄργου, Ῥωμαῖον, Πειραιώτην, Ἀστραίαν καὶ Μουσικὸν Ὀνειρον.—Ἡ Ἀνοικτὴ Καρδιά μετὰ τὸ Κῦμα τοῦ Φαλήρου (μετὰ ἀρχικά, εἰ δυνατόν καὶ διὰ δύο τευχῶν).—Ὁ Ῥωματιστὴς μετὰ τὴν Λάτριδα τοῦ Ὁραίου, Τρικυμῶδη Θάλασσαν καὶ

Ἀνοικτὴν Καρδίαν.—Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Δαιμόνων με ὅλα τὰ Ζιζάνια.—Ὁ Μαῦρος Δαίμων με τὴν Ἀχόρταγην Ἀγάπην.—Ὁ Μικρὸς Δαίμων με τὸν Μαυροθαλασσίτην.—Ὁ Κόκκινος Δαίμων με τὴν Τοξευθεΐαν Καρδίαν.—Ὁ Πτερωτὸς Δαίμων με τὸ Ἐαρινὸν Ἀρωμα.—Ὁ Αἰμοδόρος Δαίμων με τὸ Ζιζάνιον Πειραιῶς.—Ὁ Ὑποψήφιος Δαίμων με τὸ Ἄλυτον Αἶνιγμα.—Ὁ Πράσινος Δαίμων με τὴν Μελαγχολικὴν Ἐρημίτιδα.—Ὁ Καταστροφεὺς Δαίμων με τὴν Μυροδόλον Πνοήν.—Ὁ Δαίμων τῆς Πλάκας με τὸ Μουσικὸν Ὀνειρον.—Ὁ Δαιμονισμένος Δαίμων με τὴν Καλύδην τῆς Ἐρημίτιδος.—Ὁ Καρδοκλέφτης Δαίμων με τὸ Φαίδ—ο—κλόκ.—Ἡ Πάλλουσα Καρδία με τὴν Βασιλίδα τῶν Ἀγρίων, Ἄλυτον Αἶνιγμα καὶ Καλαματιανήν.

Παρακαλοῦνται οἱ λαβόντες τετράδια Μα ρ μ α ρ υ γ ῶ ν κατὰ πρότασιν τῶν καὶ μὴ ἀνταποδῶντες αὐτὰ νὰ σπεύσουν ν' ἀποστείλουν τὰ καθυστερούμενα μέχρι τέλους τρέχοντος τοῦ πολὺ ἄλλως θὰ ἀναγκασθῶμεν νὰ παρακαλέσωμεν ἕκαστον ὀνομαστί. Ταῦτα πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεων.

Χαιρετισμοί, πληροφορίες κ.λ.π. Ὁ Γ. Σ Κ.
γράφει διὰ τὸν Γ.Μ. ὅτι δὲν εἶναι εὐγενὲς καὶ ἴδιον ἀνθρώπου ἀνεπτυγμένου καὶ δηποητοῦ, τὸ νὰ μεταχειρίζεται ἀνευ λόγου ἀπρεπεῖς φράσεις ὅταν, πρὸ διλήμματος εὐρισκόμενος, δὲν δύναται νὰ ἀπαντήσῃ εἰς μίαν ἐρωτήσιν.—Ὁκ Γερ. Στ. Κασσελίδης χαιρετᾷ ἰδιαιτέρως ἐξ ὄλων τῶν συνδρομητῶν τὸν Βασιλέα καὶ τὴν Βασίλισσαν τῶν Ἀγρίων ὡς καὶ τὸ Ἐρατεινὸν Ὀμμα, ὅπερ ἐρωτᾷ περὶ τῆς ἐκβάσεως τῶν ἐξετάσεων του.—Ἡ Βασίλισσα τῆς Καλλονῆς χαιρετᾷ καὶ πληροφοροῦσι τοὺς συνδρομητὰς καὶ συνδρομητρίδας μας ὅτι θὰ βραβεύσῃ τὴν καλλίστην τῶν Μα ρ μ α ρ υ γ ῶ ν, ἂς θέλει λάβει μέχρι τέλους Αὐγούστου δι' ἐνὸς ὥραίου εἰκονογραφημένου τόμου «ἡ Παλαιστίνη» ἧτοι Ἱστορία καὶ Γεωγραφία τῆς Ἁγίας Γῆς ὅσοι δὲ θέλουν καὶ με τὸ ὄνομά των.—Ἡ Λάτρις Μουσικῆς, ἡ Λεωφόρος Ἀθῆναις, ἡ Θηρεσία Βαλομέρ καὶ τὸ Σκάνδαλον Ἀρσακείου πληροφοροῦν πάντας τοὺς συνδρομητὰς καὶ συνδρομητρίδας μας ὅτι ἤλλαξαν ψευδώνυμον.—Ὁ Μῶμος συμβουλεύει τὴν Λάτριδα Μουσικῆς νὰ μὴ περιφρονῇ τὸσον πολὺ τὸν τόπον τῆς.—Ὁ Ὀμπερον ἐρωτᾷ τὴν Ἑλλάδα ἂν ἔχη ἀκόμη καὶ ἄλλας συμβουλὰς νὰ δώσῃ καὶ τὴν πληροφοροῦσι ὅτι τὴν συναντᾷ πολλὰς φορές εἰς τὴν Ἐκθεσιν.—Ἡ Τρικυμιώδης Θάλασσα πληροφοροῦσι τὴν Καρδίαν Γρανίτην ὅτι μόνον δι' ἀνταλλαγῆς Μα ρ μ α ρ υ γ ῶ ν δύναται νὰ τῇ φανερώσῃ τ' ἀρχικά τῆς, ἐρωτᾷ τὸ Ἄλυτον Αἶνιγμα ποία εἶνε ἡ ἰδέα του περὶ τῶν νέων ἐπωμίδων τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τὸ Λευκὸν Ἀληστον Κῦμα τί γίνεται τὸ «ἄσπρο γελεκάκι».—Τὸ Ἀπόδημον Πτηνὸν ἀντιχαιρετᾷ τὸ Ἐνοπλον Ζιζάνιον καὶ τῷ ἀναγγέλλει ὅτι πιθανὸν νὰ τὸ γνωρίζῃ διότι ὡς θνητὸν ἤσθάνθη καὶ αὐτὸ δυστυχῶς τὰ βέλη τοῦ ἐνόπλου ζιζανίου καὶ ἐρωτᾷ τὴν Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλίαν ἂν ἔχη σκοπὸν νὰ μείνῃ καὶ ὅλον τὸ καλοκαίρι ἀνθισμένη ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει θὰ καθήσῃ ἐπὶ τῶν ἀνθισμένων κλώνων τῆς καὶ θὰ κελαδησῇ γλυκά.—Ἡ Ὑπερήφανος Ἑλληνίς ἀντασπάζεται τὸ Γισσεμί καὶ τὸ πληροφοροῦσι ὅτι καὶ αὐτὴ τὸ ἠνόησε.—Ἡ Ἑλλάς ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ μάθῃ τὰ ὄνόματα τοῦ Μῶμου καὶ Ὀμπερον δι' ἀνταλλαγῆς Μα ρ μ α ρ υ γ ῶ ν.—Ὁ Γάστρυν δὲ Βαλλιέρ στέλλει τὰς προσήσεις του εἰς τὸ Ζιζάνιον Νεολαίας.—Ὁ Περιγηγιτὴς ἀσπάζεται τοὺς κ. κ. Γ. Δουζένην, Κ. Δημητριάδην καὶ Ἐ. Βαμβοκᾶν, δηλοῖ εἰς τὸν κ. Βεργάδην ὅτι ἡ Ἀρ... ἐμεγάλωσε καὶ εἰς τὸν κ. Παπαπάρασχου ὅτι θὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν σύστασιν του. Ὁ ἴδιος χαιρετᾷ τὸν κ. Εὐαγγέλου εἰς ὃν συνιστᾷ ὑπομονὴν καὶ πληροφοροῦσι τὴν Ἐαρι-

νήν Νεφέλην ὅτι θὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν σύστασιν τῆς καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ τῷ γράψῃ τὴν ἐν τῷ ὄρονῳ κατοικίαν τῆς ὡς καὶ τὴν ὥραν καθ' ἣν ἀναχωρεῖ ὁ σιδηρόδρομος διὰ τὰς νεφέλας.—Ἡ Φθινοπωρινὴ Νυχτιά συγχαίρει τὸ Κῦμα τοῦ Φαλήρου διὰ τὸ «Τραγοῦδι τοῦ ἀηδονίου» τοῦ ὁποίου ἡ ἔννοια πολὺ τῆς ἤρесе καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸ ψευδώνυμον τοῦ κ. Γ. Ἀπέρρη δι' ἀνταλλαγῆς Μα ρ μ α ρ υ γ ῶ ν.—Ἡ Καλύδη τῆς Ἐρημίτιδος προκαλεῖ τὴν Δίδα Κατίαν Παντελάκη εἰς συναγωνισμὸν ἐν τῷ διαγωνισμῷ πρὸς ἔγγραφὴν συνδρομητῶν με τὴν πεποιθῆσαι ὅτι θὰ δυνηθῇ νὰ ἐγγράψῃ περισσοτέρους ταύτης καίτοι εὐρίσκειται ἐν ἐρήμῳ.—Τὸ Ἐνοπλον Ζιζάνιον πληροφοροῦσι τὸ Ἄλυτον Αἶνιγμα ὅτι ὁ θαυμασμὸς του πρὸς αὐτὸ ἤρξεντο διαπερῶν τὰ ὄρια καὶ ἀσπάζεται τὴν κοσιδα τοῦ Ταινῶν.—Ἡ Ἀχόρταγην Ἀγάπην ἀντιχαιρετᾷ τὴν Τοξευθεΐαν Καρδίαν πρὸς ἣν εὐχεται ἐκ καρδίας ἔτη πολλὰ καὶ ἀσπάζεται τὴν Τοξοῦδα Καρδιῶν εἰς ἣν συνιστᾷ νὰ μὴ κρατῇ, ὅταν πηγαίνῃ περιπατοῦν, τὸ μανδύλιόν τῆς στὸ γέρι διότι κάθε ἄλλο εἶναι τοῦτο παρά ἀριστοκρατικόν.—Ὁ κ. Περ. Παπαγεωργίου πληροφοροῦσι τὴν Βασιλίδα τῶν Ἀγρίων ὅτι ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ἔχει ψευδώνυμον καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ τῷ δηλώσῃ τὸ ἀληθὲς ὄνομά τῆς ἵνα ἀνταλλάξῃ μετ' αὐτῆς Cartes Postales κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς.—Τὸ Ζιζάνιον Νεολαίας ἀσπάζεται τὸ Λευκὸν Ἀληστον Κῦμα, χαιρετᾷ τὸν Κνώφ, ὃν παρακαλεῖ νὰ τὸ πληροφορήσῃ ἀπὸ τοῦ ἔκλεψεν αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον καὶ παρακαλεῖ τὴν Τρικυμιώδη Θάλασσαν νὰ παύσῃ τὴν τρικυμίαν τῆς ἐπ' ὀλίγον χρόνον διότι μέλλει τὰ ταξιδεύσῃ.—Ἡ Βασίλις τῶν Ἀγρίων ἀσπάζεται τὴν Μελαγχολικὴν Ἐρημίτιδα, ἣν συλλυπεῖται διὰ τὸ βάρος ὅπερ τῆς δίδει τὸ Νο 13 καὶ ἐρωτᾷ τὸν Βράχον τοῦ Φαλήρου: τίσον στερεὸς εἶναι ὥστε φοβεῖται μὴ κλονισθῇ ἀπὸ ἐν ἐξαγριωθὲν κῦμα; Ἡ ἴδια ἀπαντᾷ εἰς τὸν Μεφιστοφελὴν ὅτι ναὶ μὲν ἔγραψεν εἰς τι τετράδιον μικρῶν μουσικῶν ὅπου εἶχε γράψῃ καὶ ὁ Δὸν Ζουάν, ὃν γνωρίζει, ὅχι ὅμως καὶ εἰς τὸ ἴδιόν του: διατί ὅμως ἐνδιαφέρεται;—Τὸ Γισσεμί ἐρωτᾷ τὸν Μαυροθαλασσίτην ἂν ἐξακολούθῃ ἀκόμη νὰ εἶναι φιλόμουσος.—Τὸ Ἄλυτον Αἶνιγμα ἐκφράζει εἰς τὰ μέλη τῆς κριτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ποιητικοῦ διαγωνισμοῦ τοῦ πρὸς τὸ Κῦμα τοῦ Φαλήρου τὴν εὐγνωμοσύνην του διὰ τὴν ἐπιεικίαν των πρὸς τὸ ποίημά του. Τὸ ἴδιον παρακαλεῖ τὸ Κῦμα τοῦ Φαλήρου νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἐγκαρδίως λυπεῖται δια τὴν νίκην του, καθ' ὅσον ἀυφότερα τὰ ποίηματα οὐδόπως ὑστεροῦν ἀλλήλων καὶ ἐκφράζει τὴν ἐπιθυμίαν νὰ γνωρισθῶσιν.—Ἡ Δις Εὐτέρπη Κλωναρίδου συγχαίρει ἐγκαρδίως τὴν Λάτριδα Μουσικῆς διὰ τὸν ἕκτακτον θρίαμβόν τῆς.—Ὁ Δὸν-Ἐστεβάν-δὲ-Βάργας πληροφοροῦσι τὸ Λευκὸν Ἀληστον Κῦμα ὅτι ἤλλαξε ψευδώνυμον ἐπειδὴ τὸ ἠνώχλει ἐνεκεν τοῦ μήκους του κατὰ σύστασιν ἄλλης καὶ τὸ παρακαλεῖ νὰ ἐκφέρῃ γνώμην περὶ τοῦ νέου ψευδωνύμου.—Τὸ Λευκὸν Ἀληστον Κῦμα συγχαίρει ἐγκαρδίως διὰ τὰς ἐπιτυχεῖς τῶν ἐξετάσεων τῆς Ναυτοποῦλαν, Καρδίαν ὑπὸ Πέτρον, Τρικυμιώδη Θάλασσαν, Ζιζάνιον Νεολαίας καὶ Ζιζάνιον Ἀρσακείου.—Ἡ Μυροδόλος Πνοὴ ἀσπάζεται τὴν Ἀχόρταγην Ἀγάπην, τῆς ὁποίας τὸ ψευδώνυμον, ὥραϊον ὡς τὰ ἄλλα, ὑπερέχει διὰ τὸ λίαν εὐάριστον καὶ καὶ τότε θὰ χορτάσῃ; τὴν ἐρωτᾷ προσέτι ἂν εἶναι πολλὰ συνδρομητᾷ ἐκ τοῦ μεγάλου κύκλου τῶν γνωρίμων τῆς καὶ τῆς στέλλει τὰς εὐκρινεστέρας εὐαίς τῆς διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ ὀνόματός τῆς.—Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀγρίων χαιρετᾷ τὴν Βασιλίδα τῶν Ἀγρίων ὡς καὶ τὴν Τρικυμιώδη Θάλασσαν εἰς ἣν λέγει ὅτι ἐφάνη πολὺ ἐπιεικῆς.